

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.243 van 16 september 2002
in de zaak A. 106.183/XIV-5089.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat G. KERCHOVE,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Wynantsstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Marokkaanse nationaliteit, op 14 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 april 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE BLAUWE die, loco Advocaat G. KERCHOVE verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat N. DAELMAN die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden
samengevat :

1.1. XXX, van Marokkaanse nationaliteit, heeft op 28 januari 2000 een
regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de
regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op
het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/.

1.2. Het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie heeft
op 11 juli 2000 vastgesteld dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig was en de
aanvraag met een negatief advies voor beslissing aan de Minister van Binnenlandse Zaken
overgemaakt.

1.3. Verzoeker heeft binnen een termijn van drie dagen zijn standpunt
omtrent het negatief advies van het onderzoekssecretariaat uiteengezet, waarop de zaak bij
de Kamers van de Commissie voor regularisatie is aanhangig gemaakt.

1.4. Verzoeker is door de Commissie voor regularisatie op 30 november
2000, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.5. De tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op
3 januari 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit
advies bevat de volgende overwegingen :

“Uit de nota van het secretariaat en de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag
tijdig werd ingediend en dat de identiteit van de aanvrager kan vastgesteld worden.
Het Onderzoekssecretariaat kwam tot het besluit dat het dossier onvolledig is.
De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december
1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van
vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, zodat de aanvrager het
bewijs moet leveren dat hij duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, alsmede dat
hij humanitaire redenen kan laten gelden.
De aanvrager is gehuwd en heeft een kindje in Marokko. Hij zou in 1993 naar hier
gekomen zijn wegens de slechte economische toestand in Marokko. Hij brengt een
bewijs bij van een arbeidscontract met de S.C. Fuego te Brussel, waar hij in juni 1993
enige tijd werkte. Hij brengt een verklaring bij van S. A., zijn schoonbroer, die ook
aanwezig is ter zitting : hij zou bij hem gewoond hebben in de Wittestraat te
Antwerpen, sedert november 1993, maar hij verklaart uiteindelijk bij verschillende

familieleden te hebben gewoond. Hij brengt een bewijs van betaling voor een gemeubelde kamer in Brussel in juni en juli 1994. Hij brengt een 15-tal verklaringen bij van personen van Marokkaanse nationaliteit (met identiteitskaart voor vreemdeling) die verklaren de aanvrager 'te kennen sedert 1993 of 1994'. Een huisarts te Leuven verklaart hem 'af en toe op raadpleging te hebben gezien sinds 1993'.

Overeenkomstig artikel 12 § 1/ van de regularisatiewet werd het dossier met een negatief advies aan de Minister voorgelegd, hetgeen bij brief van 9 augustus 2000 door het Onderzoekssecretariaat aan betrokkene werd meegedeeld. In zijn antwoord doet betrokkene nog enkele bijkomende stukken geworden : hij verklaart dat hij van 1994 tot 1997 heeft gewerkt bij een landbouwer in Putte, die gestopt is en waarvan hij geen bewijs heeft. Hij brengt nog enkele verklaringen van bekendheid bij, onder meer van Dr. Niemegeers te Gent dat hij betrokkene sinds 1997 regelmatig heeft gezien. Hij verklaart klussen te hebben uitgevoerd in huizen, in de tuinbouw (witloof) te hebben gewerkt en op de markt.

De aanvrager slaagt er niet in een continu verblijf van zes jaar te bewijzen aan de hand van overtuigende stukken.

Uit de verschillende verklaringen van bekendheid blijkt dat de aanvrager een aantal vrienden heeft in de Marokkaanse gemeenschap. Hij toont echter geen duurzame sociale bindingen aan in de zin van de regularisatiewet. Hij toont geen bijzondere humanitaire redenen aan, buiten de slechte economische situatie in Marokko, waarnaar hij in zijn aanvraag verwijst.”.

1.6. Op 23 april 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Formulering en uiteenzetting

Dit middel is gesteund op een schending van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Verzoeker kan alle motieven tot weigering, aangehaald door tegenpartij en opgenomen in huidig verzoekschrift sub III, weerleggen.

1. Betreffende het feit dat verzoeker er niet in slaagt een continu verblijf van meer dan zes jaar te bewijzen .

Verzoeker brengt het bewijs van zijn aanwezigheid in België in 1993 door een arbeidscontract met de S.C. Fuego te Brussel, dd. 08.06.1993.

Verzoeker brengt nog andere bewijsstukken van zijn aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk, onder meer :

- de verklaring van Dr. Léopold NIEMEGEERS, die verklaart dat hij verzoeker sinds 1997 in behandeling heeft en dat hij hem sindsdien regelmatig ziet;
- twee ontvangstbewijzen betreffende de huur van een gemeubelde kamer door verzoeker op datum van respectievelijk 03.06.1994 en 04.07.1994;
- een getuigschrift van verstrekte hulp van Dr. VERRYCKER H. dd. 14.12.1999;
- een verklaring van Dr. VERRYCKER, die verklaart dat hij verzoeker sinds 1993 af en toe op raadpleging heeft gezien;
- 16 verklaringen van kennissen van verzoeker die verklaren verzoeker te kennen in België sinds 1993 voor sommigen, sinds 1994 voor anderen.

Daarenboven verklaart zijn schoonbroer, die aanwezig was op de zitting van de tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie op 30.11.2000, en fungeerde als tolk, onder eed, dat verzoeker bij hem woont, Wittestraat 115 te 2020 Antwerpen.

Men zal opmerken dat verzoeker gevraagd heeft te getuigen van zijn aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk, enkel aan mensen die hij kent sinds zijn aankomst in

België. Deze mensen zouden voorzeker niet hebben aanvaard te getuigen indien ze geen hechte contacten hadden onderhouden met verzoeker gedurende al die jaren.

Uit al deze elementen blijkt dat verzoeker inderdaad op continue wijze in België is verbleven sinds 1993 en derhalve sinds meer dan zes jaar.

2. Betreffende de duurzame sociale bindingen :

Verzoeker brengt 16 verklaringen van vrienden die hem kennen sinds 1993 voor sommigen, sinds 1994 voor anderen. Daaruit blijkt met voldoening dat hij in België duurzame relaties heeft gebonden. Een relatie die meer dan 8 jaar duurt, kan men niet anders kwalificeren.

Verder is het niet de bedoeling heel het land af te lopen op zoek naar alle kennissen om hen te doen getuigen. Zestien getuigenissen moeten voldoende zijn om te doen appreciëren dat verzoeker in België duurzame relaties heeft ontwikkeld(d).

3. Betreffende de humanitaire redenen :

Verzoeker verwijst in zijn aanvraag naar de slechte economische situatie in Marokko. Dit gekoppeld aan het feit dat hij daar een vrouw en een kindje heeft wiens onderhoud hij niet kan verzekeren wanne(e)r hij in Marokko blijft, is een voldoende humanitaire reden(en) en toont aan dat de regularisatie van zijn verblijf in België, en derhalve het recht om in België te werken aan een fatsoenlijk loon, de enige kans is opdat verzoeker zijn vrouw en kind zou kunnen onderhouden.”;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

“Als enig middel wordt door verzoeker de schending aangevoerd van 'de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan’.

Volgens verwerende partij kan een bepaalde beslissing of akte met een dergelijke argumentatie geenszins op een zelfs maar potentieel werkzame wijze worden bestreden. Er dient daarbij voor ogen te worden gehouden dat er diverse types bestaan van motiveringsplicht, van beginselen van behoorlijk bestuur, van zorgvuldigheidsplicht,...., beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

Vandaar dat reeds werd geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 53 l).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van ‘een motiveringsgebrek’ of van ‘een manifeste beoordelingsfout’, want dit zijn immers op zich geen rechtsregels, maar essentieel feitelijke situaties die met één of meer bepaalde rechtsregels in verband behoren te worden gebracht, quod non in casu.

De algemene verwijzing naar een ‘motiveringsgebrek’, zonder dat één of meer wetbepalingen als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een (ontvankelijk) middel (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip ‘middelen’ in de zin van art. 2, § 1, 2/ van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; waaronder bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A. C.E. 1993, z.p.).

Wat de vermelding betreft door verzoeker van ‘de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur’, merkt de verwerende partij op dat ook hier de voormelde omschrijving kan worden beschouwd als onvoldoende duidelijk en niet precies omschreven en dat geen geschonden geachte rechtsregel (de aard van de rechtsbron - (Grond)wet, algemeen rechtsbeginsel, rechtsregel van inter- of supranationale oorsprong -wordt immers niet vermeld) wordt aangeduid.

Wanneer een bepaalde rechtstoestand in verband kan worden gebracht met meerdere rechtsregels, quod est in casu met ‘het zorgvuldigheidsbeginsel’ en met ‘het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur’, dient de verzoekende partij op het administratief

cassatieberoep in haar inleidend verzoekschrift de door haar geschonden geachte rechtsregel(s) specifiek aan te duiden.

Verzoeker blijft ook hier in gebreke aan deze vereiste te voldoen.

Bovendien dient voormelde vereiste nog strikter en nauwgezetter te worden in acht genomen m.b.t. een middel dat wordt aangevoerd ter ondersteuning van een administratief cassatieberoep.

Het voorgaande laat dan ook toe te stellen dat verzoekers enig middel in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

2.2 Subsidiair: weerlegging van het enig middel.

Het middel wordt opgesplitst in drie onderdelen.

De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze drie onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schendingen van de motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de manifeste beoordelingsfout.

In deze drie onderdelen wordt namelijk enkel aangevoerd dat verzoeker alle motieven tot weigering kan weerleggen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

2.2. a. betreffende de vereiste om een verblijf van meer dan zes jaar aan te tonen.

De aanvraag werd ingediend op grond van art. 2,4/ van de Wet dd. 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, zodat verzoeker het bewijs dient te leveren dat hij duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, alsmede dat hij humanitaire redenen kan laten gelden.

Verzoeker dient zo ook het bewijs te leveren dat hij reeds gedurende een periode van 6 jaar op het grondgebied verblijft, en dit op continue wijze.

De 2/ kamer van de Commissie voor Regularisatie stelde in haar advies, hetwelk werd overgenomen door de Minister van Binnenlandse Zaken, dat de aanvrager er niet in slaagde een continu verblijf van 6 jaar te bewijzen aan de hand van overtuigende stukken.

Zij baseerde zich bij het nemen van haar besluit op het gebrek aan onbetwistbare elementen die dit verblijf zouden moeten aantonen, alsook op het gegeven dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo bracht hij een verklaring aan van zijn schoonbroer waarin werd gesteld dat hij sedert november 1993 bij deze laatste woonde, maar verklaarde hij uiteindelijk bij verschillende familieleden in Brussel te hebben gewoond.

Ook het door verzoeker aangevoerde 'bewijs' van zijn aanwezigheid in België in 1993, meer bepaald door middel van het voorleggen van een arbeidscontract, werd niet afdoende geacht om een continu verblijf van 6 jaar aan te tonen.

Deze vaststellingen vermochten de aangevochten beslissing te schragen.

2.2. b. betreffende de duurzame sociale bindingen.

Ook de kritiek op het tweede gedeelte van de betrokken bestreden beslissing in het tweede onderdeel van het middel gaat niet op.

Ter staving van de volgens verzoeker 'duurzame bindingen' legde verzoeker een 15-tal verklaringen voor van vrienden die hem zouden moeten kennen sinds 1993 of 1994, en 1 van een huisarts die verklaart 'hem af en toe op raadpleging te hebben gezien'.

De Commissie voor Regularisatie stelde vast dat deze 15 verklaringen van de hand zijn van personen van Marokkaanse nationaliteit (met een identiteitskaart voor vreemdeling), hetgeen niks meer bewijst dan het gegeven dat de aanvrager een aantal vrienden heeft in de Marokkaanse gemeenschap, en dit aldus geen overtuigend bewijselement kan uitmaken om een duurzame sociale binding in de zin van de regularisatiewet aan te tonen.

Ook de verklaring van de huisarts werd geen overtuigend bewijs van het continu verblijf van zes jaar van verzoeker bevonden.

Ook deze vaststellingen vermochten de aangevochten beslissing te schragen.

2.2. c. betreffende de humanitaire redenen.

Verzoeker slaagt er niet in bijzondere humanitaire redenen aan te tonen.

De slechte economische situatie in Marokko waarnaar hij verwijst, is onvoldoende om humanitaire redenen in de zin van de regularisatiewet te weerhouden.

Het aangehaalde argument is derhalve niet van die aard dat het betrokkene zijn verzoek op een voldoende wijze ondersteunt.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat het enig middel van verzoeker in hoofddorde onontvankelijk is, en subsidiair, indien de Raad van State toch zou besluiten het verzoek strekkende tot nietigverklaring als ontvankelijk te weerhouden, minstens ongegrond.”;

2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert :

“1. De ontvankelijkheid van het verzoekschrift

Voor zover als nodig preciseert Verzoeker dat de motiveringsplicht uitdrukkelijk wordt voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker beroept zich meer bepaald op de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet.

Deze bepalingen werden geschonden in de mate dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende en afdoende is.

Vervolgens weze opgemerkt dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht nu juist algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn en dat het duidelijk was dat het deze algemene beginselen waren die gevisieerd werden als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De middelen werden duidelijk omschreven in het inleidend verzoekschrift. Derhalve is het verzoekschrift ontvankelijk.

2. De gegrondheid van het verzoekschrift

Het enig middel werd omstandig uiteengezet in het inleidend verzoekschrift waarnaar verzoeker bij huidige memorie van wederantwoord verwijst.

Voor zover als nodig weze gepreciseerd dat :

- de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden in de mate dat (een) een behoorlijk onderzoek van het dossier duidelijk doet uitschijnen dat verzoeker beantwoord(t) aan de criteria van de categorie vreemdelingen omschreven in artikel 2, 4/ van de wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

- zo ook de motiveringsplicht geschonden werd daar zij geen rekening houdt met de ondubbelzinnige inhoud van, de stukken die verzoeker voorlegde voor zijn regularisatieaanvraag.

Verzoeker toont derhalve voldoende aan dat de beslissing de bepalingen en beginselen van het enig middel schendt.

Dienvolgens vraagt verzoeker aan de Raad van State om de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken om het ongunstig advies van de Tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie betreffende de aanvraag van regularisatie van verzoeker, te volgen en derhalve de aanvraag tot regularisatie van verzoeker te weigeren, nietig te verklaren, met verwijzing van de tegenpartij in de kosten.”;

2.4.1. Overwegende dat kan worden aangenomen dat verzoeker in wezen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat hij stelt dat hij alle motieven van het advies van de Commissie voor regularisatie kan weerleggen;

2.4.2. Overwegende dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag heeft gebaseerd op artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (verder de “regularisatiewet”); dat artikel 2, 4/, luidt als volgt :

“Art. 2. Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

(...)

4/ hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in hun land hebben ontwikkeld”;

dat artikel 9, 9/, van dezelfde wet bepaalt dat voor de in artikel 2, 4/, bedoelde vreemdelingen het bij de aanvraag gevoegde dossier een bewijs moet omvatten “dat (hun) aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten”; dat uit deze bepalingen, samengelezen, blijkt dat de vreemdeling die “duurzame sociale bindingen” doet gelden ook het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/, van de genoemde wet van 22 december 1999; dat in het advies van de tweede Kamer van 3 januari 2001 wordt gesteld dat “uit de verschillende verklaringen van bekendheid blijkt dat de aanvrager een aantal vrienden heeft in de Marokkaanse gemeenschap” maar dat “hij echter geen duurzame sociale bindingen in de zin van de regularisatiewet aantoont”; dat verzoeker hiertegen inbrengt dat uit de 16 verklaringen van vrienden die hem sinds 1993 kennen met “voldoening blijkt dat hij in België duurzame relaties heeft gebonden”; dat de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken bij het beoordelen van het criterium “duurzame sociale bindingen” over een appreciatiebevoegdheid beschikken, hetgeen impliceert dat de Raad van State enkel een beoordeling die kennelijk onredelijk is kan vernietigen; dat er niet kan worden gesteld dat de Commissie voor regularisatie haar appreciatiebevoegdheid te buiten gaat wanneer ze oordeelt dat de verklaringen van bekendheid van Marokkaanse vrienden geen duurzame bindingen in de zin van de regularisatiewet zijn; dat in de eerste plaats het bewijs dient te worden geleverd van duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving; dat verzoeker niet betwist dat hij geen enkel ander argument heeft aangevoerd waaruit duurzame sociale bindingen zouden kunnen worden afgeleid; dat de Commissie voor regularisatie en in navolging de Minister van Binnenlandse Zaken op basis van dit motief alleen kon oordelen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor regularisatie op basis van artikel 2, 4/ van de regularisatiewet; dat de nodige zorgvuldigheid in acht genomen werd; dat de kritiek op de overige motieven, zelfs indien gegrond, niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien september tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.